

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

12 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citirea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2016, declarate de succesorul părții vătămate, Lașcu Natalia, și de avocata Natalia Pruteanu în numele inculpatei

***Bodnari Evghenia xxxxxxxx**, născută la
xx xxxxxxxxxxx xxx, în s. xxxxxxxx, r-nul xxxxxxxx
locuitoare a mun. xxxxxxxx, str. xxxxxxx xxxxx x,
cetățeană a R. Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 11.05.2016 – 28.06.2016,
instanța de apel: 19.07.2016 – 12.12.2016,
instanța de recurs: 15.03.2017 – 12.04.2017.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 28 iunie 2016, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Bodnari Evghenia a fost condamnată în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Instanța de fond a constatat că la 27 decembrie 2015, aproximativ orele 19.10, inculpata Bodnari E., aflându-se la domiciliul său din str. xxxxxxx xxxxx x, ap. x, mun. xxxxxxx, în urma unui conflict cu fostul soț Bodnari A., cu care locuia

în același apartament, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient și intenționat survenirea acestor urmări, a aruncat cu un ceaun de apă fierbinte în direcția lui Bodnari A. care, în urma arsurilor primite, a decedat la 05.02.2016. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 35 D/307 din 18.03.2016, moartea lui Bodnari A., a.n. xxxx, a survenit în rezultatul hemoragiei interne din vasul erodat de la fundul ulcerului duodenal, fiind ca complicație a arsurilor termice cu lichide fierbinți, ce se confirmă prin datele necropsiei, documentelor medicale și adevărate prin rezultatele histologice. La examinarea medico-legală a cadavrului s-au depistat: arsuri termice cu lichide fierbinți de gradul II-III a feței, gâtului, umerilor, spatelui și membrelor superioare (preponderent pe stânga) cu suprafața de cca. 25-30%, care au fost produse în rezultatul acțiunii temperaturii înalte a lichidelor, posibil în timpul și circumstanțele indicate în ordonanță, au legătură cauzală cu survenirea decesului și conform criteriului (pericol pentru viață) se califică ca vătămare corporală gravă.

Instanța a reținut că inculpata prin înscris autentic, a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În temeiul probelor administrate, apreciate conform prevederilor art. 100 alin. (1) și (4), 101 Cod de procedură penală, instanța a considerat ca fiind dovedită vinovăția inculpatei și i-a încadrat acțiunile în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, ca violență în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat decesul victimei.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpata a comis o infracțiune deosebit de gravă, nu este angajată în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, se caracterizează negativ de către polițistul de sector, vecini, propriii copii și rude, potrivit referatului prezentțial de evaluare psiho-socială din 28.01.2016, inculpata are perspective minime de a se reintegra în societate, încadrându-se în categoria persoanelor cu tendințe vicioase, dependență de alcool, în urma căruia manifestă un comportament neadecvat în neconcordanță cu normele sociale, în calitate de circumstanțele atenuante fiind reținute recunoașterea deplină a vinei, căința sinceră și acceptarea judecării cauzei în baza probelor administrate la urmărirea penală, iar circumstanțe agravante nu au fost stabilite, concluzionând că scopul pedepsei va fi atins doar cu privarea acesteia de libertate, stabilindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare, în limita sancțiunii maxime prevăzute de lege pentru infracțiunea comisă, în corespundere cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, reducându-i cu o treime limitele de pedeapsă cu închisoare, stabilindu-i o pedeapsă de 10 ani închisoare.

Instanța, la fel, a indicat că argumentele apărării susținute în vederea aplicării în privința inculpatei a unei pedepse reieșind din limita minimă a sancțiunilor stabilite pentru infracțiunea incriminată, sunt irelevante, lipsite de

suport probator și în contradicție vădită cu personalitatea inculpatei, și circumstanțele în care s-a produs infracțiunea.

3. Avocatul Augustin Procopovici a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatei să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a invocat că inculpata este atrasă la răspundere penală pentru prima dată, iar infracțiunea comisă a fost condiționată de certurile dese cu Bodnari A., care, fiind în stare de ebrietate, o agresa deseori. Inculpata nu a acționat cu scopul de a omorî victima, incidentul fiind o întâmplare nefericită în timpul altercației dintre cei doi. Aceasta a chemat ambulanța, și-a vizitat soțul la spital, cerându-i scuze pentru cele comise. Totodată, maladia de care suferea victima, împreună cu arsurile termice cauzate, au făcut imposibilă supraviețuirea acestuia.

Mai mult, succesorul părții vătămate Lașcu N., fiica inculpatei, pledează pentru aplicarea unei pedepse minime.

3.1. A declarat apel și inculpata, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă nonprivativă de libertate.

Apelanta a indicat că a recunoscut vina, iar fapta a comis-o în timp ce era agresată de victimă și nu a prevăzut urmările prejudiciabile ale acțiunilor sale.

3.2. Avocata Natalia Pruteanu a declarat apel suplimentar, solicitând casarea sentinței și a încheierii protocolare din 02 iunie 2016 privind admiterea cererii inculpatei și apărătorului de judecare a cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Apelanta a invocat că instanța urma să admită cererea de examinare în procedură simplificată numai în cazul în care inculpata recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, însă probele administrate demonstrează contrariul.

Astfel, după admiterea cererii de examinare în procedură simplificată, în ședința de judecată din 02 iunie 2016 inculpata a declarat că: ”când a intrat el în casă, eu stăteam în picioare, iar el m-a apucat de păr și m-a lovit iar în spate., eu cădeam jos..., el mă trăgea din urmă. În timpul când mă trăgea de păr, eu am apucat de cratița cu apă fierbinte și apa a nimerit peste el...”. Deci, în temeiul art. 364¹ alin. (9) Cod de procedură penală instanța urma să respingă cererea de examinare în procedură simplificată și să examineze cauza în procedură generală.

Or, prin declarațiile sale, inculpata nu recunoaște vina, ci numai comiterea faptului.

Totodată, cu referire la eficacitatea asistenței juridice promovate de avocații numiți din oficiu, CtEDO, în speța Nefedov c. Rusiei, a reiterat că art. 6 § 3 garantează oricărei persoane acuzate dreptul de a fi asistată, fără a fi specificat modul concret de exercitare a acestui drept, Convenția garantând drepturi nu teoretice și iluzorii, dar concrete și efective, iar simpla desemnare a avocatului din oficiu nu presupune eficiența asistenței juridice care urmează a fi acordată individului acuzat. Altfel spus, dreptul la asistența gratuită a unui avocat nu se consideră efectiv garantat și asigurat, decât în situația, dacă apărătorul a fost nu

doar desemnat de a reprezenta interesele acuzatului, dar și a acordat asistență de fapt practică și rezultativă.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2016 toate apelurile au fost admise, casată sentința în latura pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre.

Inculpatei Botnari Evghenia, recunoscută vinovată în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, pentru femei, începând din 12 decembrie 2016, cu includerea perioadei aflării în arest de la 28 iunie 2016 până la 12 decembrie 2016.

Instanța de apel a statuat că judecata în instanța de fond s-a desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege, nefiind constatate încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate.

Astfel, până la începerea cercetării judecătorești, inculpata, prin cerere scrisă, a declarat că recunoaște săvârșirea faptei indicate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Instanța de fond, prin încheiere protocolară, a admis cererea inculpatei, judecata fiind desfășurată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, starea de fapt și de drept constatată de instanța de fond concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței, iar aceasta cuprinde elementele definitorii condamnării, prevăzute de articolul 364¹ alin. (7) Cod de procedură penală.

Probele administrate și puse la baza sentinței, obținute legal, sunt admisibile conform art. 95 Cod de procedură penală, astfel fiind pertinente, concludente, utile și veridice, fiind legal puse la baza condamnării inculpatei.

Instanța de fond corect a concluzionat referitor la starea de fapt constatată și determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpată și semnele componentei de infracțiune în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, ca violență în familie, adică, acțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat decesul victimei.

Afirmațiile apărării că în cadrul procesului penal inculpata nu a recunoscut în totalitate fapta incriminată prin rechizitoriu, iar instanța de judecată eronat a admis cererea inculpatei de judecare a cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, inculpatei fiindu-i încălcat dreptul la apărare, sunt nefondate.

Or, conform procesului-verbal al ședinței de judecată, inculpata în conformitate cu prevederile art. 361 Cod de procedură penală, și-a dat acordul ca drepturile și obligațiile în cadrul ședinței de judecată în instanță să-i fie apărate de către avocatul Augustin Procopovici, astfel fiindu-i asigurat dreptul la apărare.

Avocatul Augustin Procopovici a solicitat anexarea la materialele cauzei a cererii scrise de inculpată, prin care ultima a declarat că recunoaște săvârșirea faptei indicate în rechizitoriu, nu solicită administrarea de noi probe și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, inculpata a fost audiată, declarând tot ce știe despre fapta pentru care cauza a fost trimisă în judecată, a recunoscut vinovăția în săvârșirea infracțiunii imputate, declarațiile ei fiind considerate veridice, fiind și contrasemnate, iar obiecții la ele n-au parvenit.

Astfel, instanța de fond, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, prin încheiere protocolară, a admis cererea și corect a concluzionat, că din probele administrate în cauză, rezultă că fapta inculpatei este stabilită, fiind suficiente date cu privire la persoana acesteia pentru a permite aplicarea pedepsei penale.

Or, încheierea privind admiterea cererii inculpatei este dată în condițiile legii și este în vigoare.

Prin urmare, este total neîntemeiată cererea apărării cu privire la dispunerea rejudecării cauzei în instanța de fond, în alt complet de judecată, nefiind întrunite condițiile art. 415 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, conform căruia rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost anulată se dispune numai atunci când nu a fost citat inculpatul, nu i s-a asigurat dreptul la interpret, nu a fost asistat de un avocat sau au fost încălcate prevederile art. 33-35 Cod de procedură penală.

Totodată, la stabilirea pedepsei, instanța de fond n-a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pedeapsa fiind individualizată contrar prevederilor legale, motivele invocate nefiind fondate, odată ce nu s-a ținut cont de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatei, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia.

Se reține, că prin sentința Judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 28.05.2015 victima Bodnari A. a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, pentru maltratarea fizică a inculpatei, circumstanță ce denotă că infracțiunea săvârșită de aceasta a survenit ca urmare a unui concurs de împrejurări grele de ordin familial.

Inculpata a săvârșit o infracțiune deosebit de gravă, anterior nu a fost condamnată, se caracterizează pozitiv, este invalid de gradul II, a recunoscut vinovăția în săvârșirea faptei incriminate, contribuind la descoperirea ei și se căiește sincer, iar circumstanțe agravante nu s-au constatat, fiind oportună și rezonabilă aplicarea față de aceasta a pedepsei cu închisoare.

Astfel, cauza fiind judecată potrivit prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpata beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnată, pentru atingerea scopului pedepsei penale fiind suficientă stabilirea termenului minim al pedepsei cu închisoare prevăzut de sancțiunea art. 201¹ alin. (3) Cod penal, nefiind constatat vreun temei legal pentru aplicarea pedepsei mai blânde sau pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării, lipsind și circumstanțe excepționale sau alte cauze ce ar justifica aplicarea prevederilor art. 79 și 90 Cod penal.

Or, fiind cercetate aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform prevederilor art. 409 alin. (2) Cod de procedură, nu au fost constatate temeiuri de a interveni în sentință.

În același timp, inculpata nu cade sub incidența Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, existând restricția prevăzută de art. 10 alin. (1) lit. d) – nu se aplică amnistia persoanei care a săvârșit infracțiunea prevăzută de sancțiunea art. 201¹ alin. (3) Cod penal.

5. Avocatul Natalia Pruteanu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de fond.

Recurenta a invocat că instanța urma să admită cererea de examinare în procedură simplificată numai în cazul în care inculpata ar fi recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, însă probele administrate demonstrează contrariul.

Astfel, în ședința de judecată din 02 iunie 2016 inculpata a declarat că: *”când a intrat el în casă, eu stăteam în picioare, iar el m-a apucat de păr și m-a lovit iar în spate.., eu cădeam jos..., el mă trăgea din urmă. În timpul când mă trăgea de păr, eu am apucat de cratița cu apă fierbinte și apa a nimerit peste el... ”.* Deci, instanța de fond, în temeiul art. 364¹ alin. (9) Cod de procedură penală, urma să respingă cererea de examinare în procedură simplificată și să examineze cauza în procedură generală.

Or, în declarațiile sale, inculpata nu recunoaște vina, ci numai comiterea faptului.

Totodată, cu referire la eficacitatea asistenței juridice promovate de avocații numiți din oficiu, CtEDO, în speța Nefedov c. Rusiei, a reiterat că art. 6 § 3 garantează oricărei persoane acuzate dreptul de a fi asistată, fără a fi specificat modul concret de exercitare a acestui drept, Convenția garantând drepturi nu teoretice și iluzorii, dar concrete și efective, iar simpla desemnare a avocatului din oficiu nu presupune eficiența asistenței juridice care urmează a fi acordată individului acuzat. Altfel spus, dreptul la asistență gratuită a unui avocat nu se consideră efectiv garantat și asigurat, decât în situația, dacă apărătorul a fost nu doar desemnat de a reprezenta interesele acuzatului, dar și a acordat asistență de fapt practică și rezultativă.

Participarea apărătorului în instanța de fond a fost pur formală, or, acesta nu i-a explicat inculpatei drepturile și consecințele examinării cauzei în procedură simplificată, prin ce ultimei i-a fost încălcat dreptul la apărare.

Inculpata nu a avut parte de un proces echitabil, în care să i se acorde posibilitatea examinării tuturor probelor, posibilitatea de a contesta probele și de a solicita probe noi.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

5.1. La 17 februarie 2017, a declarat recurs ordinar și succesorul părții vătămate, Lașcu Natalia, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatei să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Recurenta a indicat că inculpata nu are antecedente penale, s-a căit de cele comise și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, circumstanțe în care este posibilă aplicarea unei pedepse nonprivative de libertate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Însă, conform art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. Potrivit art. 231 alin. (3) și (5) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește. Dacă ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează. În corespundere cu art. 418 alin. (1), 338 alin. (2)-(4), 340 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel pronunță public dispozitivul hotărârii, fapt despre care se consemnează în procesul-verbal. Hotărârea motivată se pronunță la fel public, în termen de până la 30 de zile. Copia de pe hotărârea motivată se înmânează participanților prezenți la ședința de judecată. Participanților care nu s-au prezentat în ședința de judecată li se expediază, în termen de 3 zile, copia de pe hotărârea motivată.

Sub acest aspect se atestă că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a pronunțat dispozitivul deciziei la 12 decembrie 2016, în prezența succesorului părții vătămate, Lașcu N., comunicând că decizia motivată va fi pronunțată la 12 ianuarie 2017, fapt realizat la această dată și consemnat în respectivul proces-verbal în lipsa acesteia, urmând a-i fi expediată o copie de pe decizia motivată (*f.d. 179-183*).

Deci, decizia atacată a fost pronunțată în condițiile legii la 12 ianuarie 2017, iar termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar urma să expire la sfârșitul zilei de 12 februarie 2017.

Totodată, potrivit ștampilei de pe plic, recursul ordinar al succesorului părții vătămate, Lașcu N., a fost depus la oficiul poștal la 17 februarie 2017, fiind înregistrat la Curtea Supremă de Justiție pe 21 februarie 2017, adică peste termenul prevăzut de lege (*f.d. 207, 210, pct. 4. și 5.1. din decizie*).

Alte informații cu privire la data depunerii recursului respectiv în instanța de recurs nu există nici în dosar și nici în recursul nominalizat.

Este de menționat că art. 422 Cod de procedură penală, nu prevede repunerea în termen a recursului, nici o altă procedură legală de a calcula termenul de recurs decât de la data pronunțării deciziei motivate, iar art. 230 alin. (2) Cod de

procedură penală prescrie expres că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut, are un caracter imperativ și fatal, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Astfel, odată ce recursul ordinar al succesului părții vătămate, Lașcu N., este depus peste termen, el urmează a fi declarat inadmisibil (*pct. 5.1. din decizie*).

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatului este fondat și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apelurile apărării nu s-ar fi pronunțat instanța, și care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept, inclusiv privind examinarea cauzei în procedură simplificată conform art. 364¹ Cod de procedură penală, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, probele administrate pe caz demonstrând clar și cert vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal (*pct. 4. din decizie*).

Decizia contestată coroborează și cu jurisprudența națională, potrivit căreia, în corespundere cu art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul poate solicita judecarea cauzei conform procedurii simplificate printr-un înscris autentic. Având în vedere și conținutul declarației, reiese că aceasta trebuie să fie expresă și neechivocă. Înscrisul autentic al inculpatului va cuprinde atât recunoașterea faptei/faptelor descrise în rechizitoriu, cât și solicitarea ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Caracterul neechivoc al recunoașterii impune ca înscrisul să cuprindă o manifestare de voință suficient de clară, prin referire la faptele reținute prin rechizitoriul, solicitarea ca judecata să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precizarea cunoașterii și însușirii acestor probe, precum și renunțarea la administrarea altor probe. Instanța de judecată va adresa inculpatului care a depus o cerere de judecare a cauzei în procedura simplificată întrebarea, dacă își susține declarația precum că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și dacă solicită ca judecata să aibă loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și asupra cărora nu au obiecții, consemnând această declarație în procesul-verbal al ședinței de judecată, ce este semnat de către inculpat și avocatul său. Dacă cauza a fost judecată în baza prescripțiilor din art. 364¹ alin. (4) Cod de procedură penală, inculpatul declarând că recunoaște în totalitate faptele indicate în

rechizitoriu, după adoptarea încheierii privind admiterea cererii de judecare în această ordine, părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă, doar sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neputând renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate, în vederea contestării circumstanțelor de drept constatate în actul de învinuire (*pct. 30, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”*).

Totodată, inculpatei i-a fost asigurat dreptul la apărare. Or, conform respectivului proces-verbal al ședinței de judecată, ea a dat acordul în fața primei instanțe, că să fie apărată de avocatul Augustin Procopovici, iar instanța de judecată, până a admite prin încheiere cererea inculpatei ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, a verificat dacă din probele administrate rezultă că faptele ei sunt stabilite și dacă sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse, respectând întocmai prescripțiile din art. 364¹ alin. (1) - (4) Cod de procedură penală.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel, just și argumentat a luat în considerare prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatei în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatei, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea ei, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c.*

Finlandei). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 3. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Totodată, soluția cerută de avocata Natalia Pruteanu - casarea hotărârilor adoptate și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de fond, nu este prevăzută în art. 435 Cod de procedură penală, deci nici nu ține de competența instanței de recurs, adică nu are niciun suport juridic (*pct. 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenta Natalia Pruteanu, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatei pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul avocatei Natalia Pruteanu este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 2), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Natalia Pruteanu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2016, în privința inculpatei Bodnari Evghenia xxxxxxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de succesorul părții vătămate, Lașcu Natalia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2016, în privința inculpatei Bodnari Evghenia xxxxxxxx, deoarece este declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 mai 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco